

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 7115209248
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7115209248.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu 2. FVE Humenné, s.r.o., so sídlom Dostojevského 4532/67, 058 01 Poprad, IČO: 45 918 686, zastúpeného Art or lus, s.r.o., so sídlom Panenská 668/24, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 038 315, proti žalovanému 1/ Východoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, zastúpenému KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 32, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 003 848 a žalovanému 2/ Východoslovenská energetika, a.s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 44 483 767, o určenie povinnosti a zaplatenie súm 23.902,44 eur s prísl. a 1.726,80 eur s prísl., na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/41/2019-1097 z 26. novembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/41/2019-1097 z 26. novembra 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 33Cb/70/2015-958 z 19. novembra 2018 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovaným 1/ a 2/ trovy konania v rozsahu 100%.

2 V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal: 1. určenia, že právo žalobcu na podporu podľa § 4 ods. 1 písm. b/, písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 309/2009 Z. z.“), vyrobenej v zariadení žalobcu v kalendárnom roku 2015 podľa § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2014, nezaniklo, 2. uloženia povinnosti žalovanému 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 23.902,44 eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne od 26.03.2015 do zaplatenia a 3. uloženia povinnosti žalovanému 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 5.839,82 eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne od 23.04.2015 do zaplatenia z titulu neuhradenia vyúčtovanej ceny za dodanú elektrinu. V priebehu konania súd uznesením zo dňa 01.06.2016 rozhodol o čiastočnom späťvzati žaloby a o zmene žaloby tak, že žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 23.904,44 eur a 8,05% úrok z omeškania od 26.03.2015 do zaplatenia a žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobcovi sumu

1.726,80 eur a 8,05% úrok z omeškania ročne od 23.04.2015 do zaplattenia.

3 Na základe zisteného skutkového stavu súd mal preukázať, že medzi stranami vznikol právny vzťah na základe Zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku č. PDS OZE:194 2011 15 OZE: 194 2011 15 VSE zo dňa 09.12.2014 (ďalej aj „zmluva o dodávke elektriny“). Úrad pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj „ÚRSO“) vydal dňa 26.09.2013 rozhodnutie, ktorým schválil žalobcovi na obdobie od roku 2014 do roku 2026 pevnú cenu elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 382,61 eur/MWh. Žalovaný 1/ listom zo dňa 15.12.2014 oznámil žalobcovi nemožnosť uplatnenia si podpory pre kalendárny rok 2015 z dôvodu, že vo vzťahu k zdroju prevádzkovanému žalobcom nedošlo v roku 2014 k splneniu všetkých zákonných náležitostí, ktoré sú nevyhnutným predpokladom na to, aby žalobcom prevádzkovaný zdroj požíval podporu vyrobenej a dodanej elektriny v kalendárnom roku 2015. Konkrétne neboli splnené podmienky upravené v § 4 zákona č. 309/2009 Z. z. Žalobca vystavil žalovanému 1/ faktúru č. 006/2015 za mesiac február 2015 vo výške 23.902,44 eur za dodávku elektriny na doplatok a žalovanému 2/ faktúru č. 005/2015 za mesiac marec 2015 vo výške 5.839,82 eur za dodávku elektriny do distribučnej siete na straty. Žalovaný 1/ faktúru č. 006/2015 nezaplatil a žalovaný 2/ z faktúry č. 005/2015 nezaplatil sumu 1.726,80 eur, čo nebolo medzi stranami sporné. Sporným bola skutočnosť, či žalobca splnil voči žalovanému 1/ svoju oznamovaciu povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z.

4 Žalobca tvrdil, že splnil všetky podmienky podpory na rok 2015, a to: a/ e-mailovou správou doručenou žalovanému 1/ dňa 30.01.2014, obsahujúcou (okrem iného) aj rozhodnutie ÚRSO č. 0651/2014/E-OZ zo dňa 16.10.2013, b/ odpoveďou žalovaného 1/ na uvedenú e-mailovú správu, v ktorej sa uvádza, že fakturácia bude možná a c/ žalobcom vyplneným formulárom zo dňa 29.05.2014, podaným na poštovú prepravu dňa 03.06.2014. Žalovaný 1/ ako prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy neevidoval voči žalobcovi k 15. augustu 2014 včasné splnenie jeho povinnosti ako výrobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z., a preto listom zo dňa 15.12.2014 žalobcovi oznámil nemožnosť uplatnenia si podpory pre kalendárny rok 2015.

5 Povinnosť výrobcu elektriny oznámiť ÚRSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b/ a písm. c/, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok bola a je rovnaká podľa § 4 odseku 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2013, aj po prvom januári 2014. Zákonom č. 382/2013 Z. z. došlo k zmene § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2014 nasledovne: Výrobca elektriny s právom na podporu, ktorý nesplní povinnosti podľa odseku 2, si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b/ a písm. c/ na nasledujúci kalendárny rok.

6 Podľa § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. podmienky podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré bolo uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, zostávajú zachované podľa doterajších predpisov. Podľa názoru súdu prvej inštancie, novelou § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z., účinnou od 01.01.2014, nedošlo k zmene podmienok podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie. Podmienky podpory ako také zostali aj po 01.01.2014 nezmenené, došlo len k zmene následkov nesplnenia si povinností výrobcov uvedených v § 4 ods. 2 zákona č. 309/2009 Z. z. tak, že výrobca elektriny s právom na podporu, ktorý nesplní povinnosti podľa odseku 2, si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b/ a písm. c/ na nasledujúci kalendárny rok. Ani v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) č. PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22.03.2017 sankcia uvedená v § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2014, nie je neprimeraná a nie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

7 Súdu nebolo preukázané, že žalobca riadne a včas doručil žalovanému 1/ tlačivo označené ako „Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015“ zo dňa 29.05.2014. Podľa tvrdenia žalobcu, predmetné tlačivo malo byť obsahom zásielky, ktorú podal na pošte dňa 03.06.2014. Dôkazom na preukázanie skutočnosti, že zásielka podaná na pošte obsahovala aj predmetné oznámenie, mala byť výpoveď svedkyne Mgr. Q. G.. Vzhľadom na to, že menovaná je manželkou konateľa a spoločníka žalobcu súd mal pochybnosti o vierohodnosti jej výpovede. Samotná váha zásielky, resp. rozdiel medzi hmotnosťami jednotlivých zásielok doručovaných žalobcom žalovanému 1/ nemôžu preukázať obsah týchto zásielok. To, či predmetná zásielka obsahovala ešte inú písomnosť

alebo či došlo k chybe pri vážení zásielky, nebolo súdu preukázané. Skutočnosť, že zamestnankyňa podateľne Mária Palenčárová pripustila, že v určitých prípadoch mohlo dôjsť k chybe v použití pečiatky pri označovaní došlej pošty, nepreukazuje, že tomu tak bolo aj v tomto konkrétnom prípade, resp. že súčasťou zásielky (ne)bolo predmetné oznámenie. Pre rozhodnutie veci súd nepovažoval za smerodajné porovnávanie hmotnosti zásielok zasielaných žalobcom žalovanému 1/ v jednotlivých rokoch, nakoľko nie je možné preukázať jednoznačný dôvod, pre ktorý bola hmotnosť rôzna, a to aj podľa vyjadrenia pošty.

8 Z predloženej knihy doručenej pošty žalovaného 1/ pod poradovým číslom 34029, od odosielateľa 2. FVE Humenné súd zistil, že je tam uvedená len faktúra č. 005/15, a teda, že v nej nie je zaevidované podanie žalobcu, označené ako „Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015“ zo dňa 29.05.2014. Vzhľadom na žalobcom zvolený spôsob doručovania ním údajne odoslanej zásielky nevedel žalobca súdu hodnoverne a preukázateľne doložiť, či predmetné oznámenie bolo alebo nebolo doručené žalovanému 1/. Keďže žalobca svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. voči žalovanému 1/ v zákonom stanovenej lehote do 15.08.2014 nesplnil, nemôže si na elektrinu vyrobenú vo svojom zariadení uplatniť právo podľa ods. 1 písm. b/ a písm. c/ na nasledujúci kalendárny rok, t. j. rok 2015. Žalobcovi preto nevznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom.

9 Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že oznamovaciu povinnosť je potrebné splniť periodicky každý rok, preto nie je možné akceptovať názor žalobcu, že si svoju povinnosť splnil predložením cenového rozhodnutia, uzavretím zmluvy, resp. iným dokladom obsahujúcim údaje, ktoré majú byť predmetom oznámenia. Aj keď zákon nestanovuje formu oznámenia, z jednostranného právneho úkonu, ktorým sa oznamovacia povinnosť plní, musí byť zrejmé, kto ho robí, komu je určený, čo sa ním sleduje, resp. aké práva a povinnosti z neho majú vzniknúť. Vzhľadom na uvedené e-mailová správa doručená žalovanému 1/ dňa 30.01.2014 nepreukazuje splnenie oznamovacej povinnosti žalobcu. Rovnako tak ani odpoveď žalovaného 1/ žalobcovi na e-mail zo dňa 30.01.2014 nie je možné považovať za dôkaz o splnení jeho oznamovacej povinnosti. Žalovaný výslovne neuviedol, že považuje oznamovaciu povinnosť za splnenú, pričom pripustenie možnosti fakturácie sa vzťahuje len na splnenie povinnosti v zmysle predloženého rozhodnutia ÚRSO zo dňa 16.10.2013. Takéto rozhodnutie však nie je relevantným dokladom o splnení oznamovacej povinnosti. Uzavretie zmluvy o dodávke elektriny s účinnosťou od 01.01.2015 (počas platnosti a účinnosti zmluvy o dodávke a doplatku z roku 2011) žalobca považoval za uznanie záväzku poskytovať žalobcovi podporu podľa zákona č. 309/2009 Z. z. pre rok 2015. Súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného 1/, že pre uznanie záväzku je nevyhnutné, aby tento v čase jeho uznania existoval a že takýto záväzok mohol najskôr vzniknúť zo zmluvy o dodávke elektriny s účinnosťou od 01.01.2015, pričom uvedená zmluva predstavuje nováciu medzi žalobcom a žalovaným 1/ vo vzťahu k predošlej zmluve o dodávke a doplatku z roku 2011, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 1/ dňa 02.05.2011 na dobu neurčitú.

10 Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že právo žalobcu na podporu nezaniklo, ale v dôsledku nesplnenia povinnosti vyplývajúcej zo zákona ho nie je možné uplatniť v danom kalendárnom roku. Sankcia za nesplnenie povinnosti vyplýva priamo zo zákona a aj v zmysle vyššie uvedeného nálezu ÚS SR nie je potrebné o nej rozhodnúť v správnom konaní, keďže sa jedná o vzťah medzi subjektami súkromného práva. Žalobcovi teda nevznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom voči žalovaným 1/ a 2/. Súd preto žalobu zamietol ako nedôvodnú.

11 Návrh žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov súd zamietol z dôvodu, že obrana žalovaných, spočívajúca v ich skutkových tvrdeniach, bola dostačujúca na vyvrátenie skutkových tvrdení žalobcu a títo dostatočne preukázali nesplnenie si zákonných povinností žalobcu voči žalovanému 1/.

12 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca rozsiahle odvolanie v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Namietal, že odvolaním napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, keďže súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou uplatnenou v konaní. Argumentoval, že preukazovanie splnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. je právne irelevantné z dôvodu, že zariadenie žalobcu na výrobu elektriny bolo uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, a preto sa vo vzťahu k nemu majú aplikovať podmienky podpory výroby elektriny, účinné pred 01.01.2014. Súdu prvej inštancie vytýkal strohé konštatovanie (v bodoch 78 a 79 napadnutého rozsudku), že podmienky podpory podľa zákona č. 309/2009 Z. z. zostali

aj po 01.01.2014 nezmenené a došlo iba k zmene následkov nesplnenia povinností výrobcov elektriny uvedených v § 4 ods. 2 zákona č. 309/2009 Z. z., ktoré podľa jeho názoru nemožno považovať za špecifickú odpoveď k námietkam žalobcu. Podrobne analyzoval formuláciu „podmienky podpory výroby elektriny“ v prechodnom ustanovení § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. a uzavrel, že sa tým nemyslia len podmienky získania podpory podľa § 3 zákona č. 309/2009 Z. z., ale práve aj podmienky vyplývajúce z § 4 zákona č. 309/2009 Z. z., kde sú vymedzené práva a povinnosti výrobcu elektriny a zákonné dôsledky (ne)splnenia niektorých takýchto povinností vo väzbe na existenciu a trvanie práva na podporu.

13 Ako druhý dôvod právnej irelevantnosti preukazovania splnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. žalobca označil svoj platný a účinný nárok podľa Zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku č. PDS: OZE_194_2011_15, č. PDS: OZE_194_2011_15_VSE, uzavretej medzi žalobcom a oboma žalovanými (ďalej v odvolaní označovaná ako „zmluva o dodávke a doplatku 2015“). S poukazom na závery rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 10Cb/287/2014-471 z 21.11.2017 zdôraznil súkromnoprávny charakter záväzkovo-právneho vzťahu medzi ním a žalovanými na základe zmluvy o dodávke a doplatku 2015, v ktorom ani jeden zo žalovaných nevystupuje ako subjekt nadaný iure imperii (výkonom verejnej moci). Pri realizácii práva, ktoré nemá povahu výkonu verejnej moci platí princíp legálnej licencie („každý môže robiť to, čo nie je zákonom zakázané a nikto nesmie byť nútený robiť to, čo zákon neukladá“), v dôsledku čoho mohli žalobca a žalovaní v rámci svojej zmluvnej autonómie uzavrieť zmluvu o dodávke a doplatku 2015, a to aj vtedy, ak by sa na žalobcom vyrobenú a dodanú elektrinu nevzťahovala podpora podľa zákona č. 309/2009 Z. z. Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu založil svoje rozhodnutie na nesprávnom závere o kogentnej povahe ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ a § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z., keď uvedeným ustanoveniam priznal absolútnu prevahu nad akýmkoľvek dispozičným a vôľovým konaním strán zmluvy o dodávke a doplatku 2015. Podrobne argumentoval, prečo sa v prípade citovaných ustanovení nejedná o kogentnú úpravu a v tejto súvislosti poukázal aj na nález ÚS SR č. k. PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22.03.2017, ktorý sankčný dôsledok podľa § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. kvalifikuje ako sankciu súkromnoprávnej povahy, pre ktorú je vlastné, že vzniká už súkromnoprávnym deliktom a právo na takúto sankciu, resp. nárok z nej môže byť predmetom súkromnoprávnej dispozície, t. j. môže byť zmluve vylúčený, obmedzený, môže byť predmetom vzdania sa a pod. Vyššie uvedené je podľa názoru žalobcu dôležité pre posúdenie platnosti takej zmluvy o poskytnutí podpory, kde podmienky pre právo alebo nárok podľa zákona č. 309/2009 Z. z. nie sú splnené alebo dostatočne a jasne preukázané, pričom platnosť a účinnosť zmluvy je priamo dovoditeľná s poukazom na zmluvnú autonómiu strán a zásadu pacta sunt servanda, ako aj preferenciu platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou.

14 Žalobca tiež poukázal na to, že návrh zmluvy o dodávke a doplatku 2015 pripravil žalovaný 1/ a predložil ho žalobcovi takmer 2 mesiace po uplynutí termínu pre splnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. pre rok 2015. Jedná sa pritom o návrh formulárovej zmluvy, resp. zmluvy uzatváranej adhéznyim spôsobom, v dôsledku čoho žalobcovi nemožno pripísať akúkoľvek účasť na formulácii uvedeného návrhu, resp. na prípadnom omyle na strane žalovaných ohľadne prejavu vôle. S poukazom na dátum účinnosti zmluvy počnúc 01.01.2015 a ustanovenie bodu 3 preambuly, podľa ktorého mal ako výrobca vyhlásiť, že spĺňa podmienky pre uplatnenie podpory, sa žalobca domnieva, že ak by textácia návrhu zmluvy nemala zodpovedať skutočnosti, pričom žalovaní v tom čase museli vedieť o skutočnom stave vecí, musela by byť vyhodnotená ako nedobromyseľná (vkladajúca do úst žalobcu nepravdu). Takáto absencia dobromyseľnosti žalovaných by však odporovala princípom kontraktčného procesu subjektov súkromného práva, najmä princípu „nemo turpitudem suam allegans auditor“ („nikto sa nemôže dovolávať výhody z vlastnej nepoctivosti“), priamo aplikovateľnému praeter legem, ako aj zákonnému princípu podľa § 265 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“) o nemožnosti právnej ochrany výkonu práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

15 Podľa názoru žalobcu treba sprievodný list zo dňa 10.10.2014 s pripojeným návrhom Zmluvy o dodávke a doplatku 2015 interpretovať podľa interpretačných pravidiel § 266 Obch. zák., pričom je nepochybné, že prejav vôle žalovaných spočíval v ich úmysle uzavrieť zmluvu o dodávke a doplatku 2015 tak, aby táto nadobudla účinnosť 01.01.2015 a tým nevyhnutne aj v úmysle poskytovať žalobcovi podporu pre rok 2015. Žalobca tiež považoval za nepochybné (s poukazom na § 266 ods. 2 Obch.

zák.), že tretia osoba, ktorá by bola za danej situácie v jeho postavení, by mala za to, že žalovaní prejavili vôľu byť takouto zmluvou viazaní aj v roku 2015, a teda že potvrdili splnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. voči žalovanému 1/, ku ktorému došlo v termíne do 15.08.2014. Žalobca tiež zastával názor (v súlade s § 266 ods. 4 Obch. zák.), že ak ustanovenia zmluvy o dodávke a doplatku 2015 ustanovujú jej účinnosť od 01.01.2015 a ak by bol možný aj odlišný výklad týchto ustanovení (podľa ktorého by podpora v roku 2015 nemala byť poskytovaná), potom by uvedené ustanovenia museli byť vykladané na ťarchu žalovaných, ktorí ich prvýkrát použili v návrhu uvedenej (formulárovej) zmluvy a sprievodných dokumentoch. Pokiaľ by žalovaní tvrdili, že v súvislosti s uzavretím zmluvy o dodávke a doplatku 2015 nepreverovali včasné splnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z., znamenalo by to, že zmluva ohľadne podpory formou odberu elektriny za cenu na straty a formou doplatku nemala byť podľa žalovaných uzavretá s účinnosťou pre rok 2015 a ak uzavretá bola, došlo na strane žalovaných k omylu. Takýto omyl (ak by aj existoval) je však právne irelevantný vzhľadom k vyššie uvedeným skutkovým okolnostiam uzavretia zmluvy o dodávke a doplatku 2015 a s poukazom na závery rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/192/2008 a sp. zn. 10Sžr/21/2010. Omyl žalovaných by hypoteticky mohol spočívať iba v pohnútku, ktorá však nebola v zmluve o dodávke a doplatku 2015 vyjadrená, a preto takýto omyl by nemohol spôsobiť neplatnosť danej zmluvy. Túto pohnútku je možné (vzhľadom na procesné podania žalovaných v konaní pred súdom prvej inštancie) vidieť v tom, že žalovaný 1/ hypoteticky mohol chcieť uzavrieť zmluvu o dodávke a doplatku 2015 len vtedy, ak by mu peňažné plnenia v prospech žalobcu boli kompenzované (zohľadnené) zo strany ÚRSO v konaní o cenovej regulácii. Žalovaní sa tohto (hypotetického) omylu nemôžu dovolávať aj s poukazom na § 267 ods. 1 Obch. zák.

16 Žalobca ďalej spochybnil záver súdu prvej inštancie (vyjadrený v bode 83 odôvodnenia napadnutého rozsudku), že uznať možno iba záväzok existujúci v čase jeho uznania a v predmetnej veci takýto záväzok mohol najskôr vzniknúť zo zmluvy o dodávke a doplatku od 01.01.2015. Poukázal na to, že nikdy neargumentoval uznaním splatného peňažného záväzku na zaplatenie splatnej ceny za už dodanú elektrinu na straty a splatného doplatku za už vyrobenú elektrinu v jeho zariadení. Jeho argumentácia predstavuje uznanie záväzku odobrať všetku dodanú elektrinu v roku 2015 od žalobcu za jej cenu na straty a poskytnúť doplatok za všetku žalobcom vyrobenú elektrinu v jeho zariadení vo výške určenej rozhodnutím ÚRSO. Skutočnosť, že ide o záväzok, ktorý sa má realizovať v roku 2015, je bez právneho významu. Záver prezentovaný v napadnutom rozsudku smeruje k absurdnému a nesprávnemu záveru, že pred splatnosťou záväzku by tento nemal existovať. Ako nezrozumiteľné a nezmyselné označil tiež tvrdenie súdu prvej inštancie, že zmluva o dodávke a doplatku 2015 predstavuje nováciu medzi žalobcom a žalovaným 1/ vo vzťahu k zmluve o dodávke a doplatku 2011. Poukázal na to, že tak privatívna, ako aj kumulatívna novácia predpokladajú existujúci záväzok. Je preto nezmyselné, ak súd prvej inštancie pri konštatovaní novácie zároveň tvrdí, že k žalobcom tvrdenej existencii uznania záväzku nemohlo dôjsť, pretože pre uznanie záväzku je nevyhnutné, aby tento v čase uznania existoval. Záver súdu prvej inštancie o novácii tak nevyvracia ani nevyklučuje uznanie záväzku, ale ho priamo potvrdzuje. Ďalej žalobca namietal nesprávne právne posúdenie povahy e-mailovej komunikácie zo dňa 30.01.2014, ohľadom ktorej súd prvej inštancie dospel k záveru, že nepreukazuje splnenie povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 83) sa žalobcovi javí, že súd prvej inštancie nespochybnil, že v rámci e-mailovej správy zo dňa 30.01.2014 došlo k oznámeniu predpokladaného množstva dodanej elektriny pre rok 2015, pretože takýto údaj bol zrejmy z priloženého rozhodnutia ÚRSO. Napadnutý rozsudok spochybňuje iba určitosť a zrozumiteľnosť prejavu vôle vyjadrenej v predmetnej e-mailovej správe v tom smere, že by táto smerovala k uplatneniu podpory podľa zákona č. 309/2009 Z. z. pre rok 2015. Uvedené právne posúdenie veci je nesprávne, pretože žalobca už v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal na potrebu aplikácie § 266 Obch. zák., ako aj na to, že e-mailová správa zo dňa 30.01.2014 bola uskutočnená v kontexte uplatnenia podpory žalobcu podľa zákona č. 309/2009 Z. z. pre rok 2015 a takto bola aj prijatá a vnímaná žalovaným 1/, o čom svedčí jeho e-mailová odpoveď zo dňa 30.01.2014.

17 Napokon žalobca spochybnil aj skutkové závery súdu prvej inštancie, podľa ktorých nepreukázal splnenie povinnosti voči žalovanému 1/ podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. v termíne do 15.08.2014, poukazujúc na to, že súd zároveň odmietol jeho argumenty o právnej irelevantnosti dokazovania tejto otázky a rozhodol, že nevykoná ním navrhnuté dôkazy. Žalobca má za to, že žalovaní

v zmysle § 323 Obch. zák. uznali svoj záväzok zodpovedajúci nárokom žalobcu na poskytnutie podpory podľa zákona č. 309/2009 Z. z. pre rok 2015 a keďže podstata uznania záväzku spočíva v nastúpení vyvrátiteľnej právnej domnienky, že uznaný záväzok v čase jeho uznania trvá, dôkazné bremeno o neexistencii záväzku zaťažuje dlžníka (žalovaných). Za tejto situácie mal súd prvej inštancie aplikovať § 192 CSP, a teda posudzovať, či žalovaní poskytli dôkaz opaku a zároveň (vzhľadom na protidôkazy žalobcu), či uniesli svoje dôkazné bremeno. Podľa názoru žalobcu, žalovaní dôkazné bremeno neuniesli, keď neposkytli dôkaz opaku. Navyiac, akékoľvek dôkazy žalovaných - vzhľadom k protidôkazom žalobcu - vyvolávajú minimálne stav non liquet, ktorý mal byť za danej situácie posúdený v neprospech žalovaných. Súdu prvej inštancie vytýkal, že väčšiu váhu pripísal tvrdeniu žalovaného 1/ a zároveň ignoroval relevantné návrhy žalobcu na dokazovanie, čo hodnotí ako porušenie práva na spravodlivý súdny proces (rovnosti zbraní). Poukázal na to, že svoju povinnosť voči žalovanému 1/ si riadne a včas splnil prostredníctvom oznámenia doručeného žalovanému 1/ dňa 05.06.2014 v poštovej zásielke č. RP909909977SK spolu s faktúrou č. 005/2014 a jej prílohou, pričom zároveň predložil dôkaz o odoslaní takejto zásielky a jej hmotnosti. Jeho tvrdenia o obsahu zásielky potvrdila svedecká výpoveď p. Mgr. G.. Naproti tomu žalovaný 1/ tvrdil, že pre neho činná podateľňa eviduje príjem uvedenej zásielky, avšak neeviduje, že by jej obsahom bolo predmetné oznámenie. Žalovaný 1/ pritom nepredložil originál ním prijatej zásielky spolu s obálkou, v ktorej mu bola táto doručená a zo svedeckej výpovede p. V. (pracovníčky podateľne) vyplynulo, že evidencia obsahu prijatých zásielok neprebíhala podľa formalizovaných pravidiel, je veľmi nepresná a nespoľahlivá a v prípade prijatia zásielky, ktorej obsahom bola faktúra a iné doklady, sa obsah prijatej zásielky evidoval iba ako príjem faktúry. Žalobca navrhol, aby k okolnostiam a dôvodom uzavretia zmluvy o dodávke a doplatku 2015 boli vypočítané konkrétne osoby, ktoré predmetnú zmluvu a sprievodné listy k jej návrhu podpisovali za žalovaného 1/, avšak súd prvej inštancie rozhodol, že vypočítanie týchto svedkov nevykoná, pretože už inak (t. j. iba na základe výpisu z nepresnej evidencie doručenej pošty do podateľne a špekulatívneho tvrdenia žalovaného 1/, že podľa informácií Slovenskej pošty, a.s. hmotnosť zásielky na podacom lístku nemusí vždy zodpovedať reálnej hmotnosti) mal za nepochybné, že žalobca si svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. nespĺnil riadne a včas. K uvedenému žalobca namieta, že vyjadrenie pošty vo vzťahu k hmotnosti zásielky uvedenej na podacom lístku, na ktoré sa súd prvej inštancie odvolával, nebolo v konaní nikdy predložené a podrobne argumentoval, prečo je toto údajné vyjadrenie vecne nesprávne. Namieta aj voči spôsobu, akým bola hodnotená svedecká výpoveď p. Q. G., ktorý dôkaz súd prvej inštancie doslova „zotrel z povrchu zemského“. Poukázal na to, že súd prvej inštancie vykonanie tohto dôkazu (ktorý ani jeden zo žalovaných nenamieta) pripustil, avšak následne, už po vykonaní dôkazu a za znalosti jeho výsledku, skonštatoval, že má pochybnosti o vierohodnosti výpovede svedkyne pre jej rodinný pomer s konateľom a spoločníkom žalobcu. Poukázal aj na závery nálezu ÚS SR č. k. II. ÚS 276/2014-29 z 9. júna 2015, v kontexte ktorých nemožno diskvalifikovať svedeckú výpoveď menovanej svedkyne len s poukazom na to, že je manželkou konateľa a spoločníka žalobcu. Namieta, že je objektívne nemožné, aby mohol inak preukázať, čo bolo obsahom predmetnej poštovej zásielky pri jej otvorení v podateľni činnnej pre žalovaného 1/, zvlášť v situácii, keď uvedená podateľňa nefungovala podľa formalizovaných pravidiel a jej evidencia nebola presná. Opätovne poukázal na výpoveď svedkyne p. Q. V., ktorá v relevantnom čase pracovala v spoločnej podateľni činnnej pre žalovaných, a ktorá vo svojej výpovedi potvrdila, že ak do podateľne došla zásielka, v ktorej boli viaceré dokumenty (faktúra a ešte niečo iné), nerozlišovalo, resp. neoddeľovalo sa to, ale sa to evidovalo iba ako príjem faktúry. Oznámenie o uplatnení podpory sa evidovalo jedine vtedy, ak bolo iba ono samotné obsahom zásielky.

18 O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/41/2019-1097 z 26. novembra 2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanému 1/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

19 Odvolací súd po prejednaní odvolania žalobcu podľa § 379 až § 385 CSP dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

20 Uviedol, že žalobca podal odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ďalej že súd prvej inštancie dospel na základe

vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd konštatoval, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 CSP, na základe týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov, ktoré aj správne vyložil, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. S odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím dôvodom žalobcu uviedol nasledovné:

21 Predmetom konania je nárok žalobcu na podporu výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie podľa § 3 zákona č. 309/2009 Z. z. Súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie všetkých povinností potrebných na preukázanie nároku, t. j. nepreukázal, že oznámil žalobcovi predpokladané množstvo dodanej elektriny k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok.

22 Odvolací súd ďalej konštatoval, že § 3 zákona č. 309/2009 Z. z. upravuje spôsob a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 citovaného zákona určuje práva a povinnosti výrobcu elektriny, ktoré musí splniť na to, aby mal zabezpečenú podporu výroby.

23 Vychádzajúc z § 18e zákona č. 309/2009 Z. z., novela účinná od 01.01.2014, ktorá zaviedla povinnosť oznámiť aj predpokladanú dodávku elektriny k 15. augustu, platí aj na tento prípad, i keď zariadenie bolo uvedené do prevádzky pred týmto dátumom. Spôsob podpory a podmienky podpory výroby elektriny podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom od 01.01.2014 sa zabezpečuje podľa písm. a/ prednostným pripojením zariadenia na výrobu elektriny, distribúciou elektriny a dodávkou elektriny; písm. b/ odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty; písm. c/ doplatkom a písm. d/ prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy.

24 Výrobca elektriny, ktorý spĺňa vyššie uvedené podmienky, musí na to, aby dostal podporu (okrem iných povinností) oznámiť ÚRSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b/ a písm. c/, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok (§ 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z.).

25 Žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanému oznámil predpokladané množstvo dodávky elektriny podľa vyššie uvedeného ustanovenia na rok 2015, a to do 15. augusta 2014. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy hodnotil v súlade s § 191 CSP, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Týka sa to tak výpovede svedkyne Mgr. Q. G., ktorá je manželkou konateľa a spoločníkom žalobcu, ale aj ostatných dôkazov. Za danej situácie by vykonanie dôkazov navrhovaných žalobcom nemohlo priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

26 Za splnenie povinnosti nemožno považovať e-mailovú komunikáciu z 30.01.2014 a ani uzavretie zmluvy o dodávky elektriny s účinnosťou od 01.01.2015 tomu nenasvedčuje. Návrh zmluvy o dodávke elektriny, sprievodný list žalovaného z 10.10.2014 a sprievodný list žalovaného z 10.12.2014 v žiadnom prípade nemožno považovať za uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“), pretože toto ustanovenie vyžaduje existenciu záväzku v čase uznania. Nemôže ísť o záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti.

27 Rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 10Cb/287/2014 rieši iný právny problém, a pre tento prípad nemá právny význam.

28 Keďže nebolo preukázané, „aby žalobca oznámil žalobcovi k 15. augustu 2014“ predpokladanú dodávku elektriny na rok 2015, nevzniklo mu právo na podporu za rok 2015. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

29 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný 1/ bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca a žalovaný 2/ nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému 2/ v odvolacom konaní trovy nevznikli.

30 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil

na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Pokiaľ by NS SR dospel k názoru, že dovolanie je dôvodné, dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a dovolateľovi prizná nárok na náhradu celých trov konania voči žalovaným 1/ a 2/.

31 V úvodnej časti dovolania dovolateľ zhrnul konanie pred súdom prvej a druhej inštancie po skutkovej a právnej stránke a odcitoval relevantné časti odôvodnenia súdov oboch inštancií. Zároveň poukázal aj na relevantné dôvody uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

32 K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (i) neobsahuje dostatočné a presvedčivé odôvodnenie postupu a spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré by sa zaoberalo všetkými skutkovo a právne relevantnými dôvodmi uplatnenými žalobou a odvolaním proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, (ii) nezaoberá sa dostatočne a presvedčivo ani argumentáciou žalobcu, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci, (iii) je založené na dôvodoch, ktoré sú zjavne protirečivé a popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky a taktiež sú zjavne jednostranné a sú aj v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, (iv) náležitým spôsobom nevyhodnocuje všetky skutkové zistenia, ktoré vyšli v konaní najavo, niektoré z podstatných zistení úplne ignoruje, pričom dostatočne neodôvodňuje ich prípadnú nepodstatnosť a ani nevysvetľuje myšlienkový postup súdu pri prijímaní potrebných právnych záverov, vyplývajúcich zo všetkých rozhodujúcich skutočností, zistených vykonaným dokazovaním, (v) je zjavne neodôvodnené a arbitrárne v súvislosti s právnym posúdením, pretože interpretácia a aplikácia zvolených právnych noriem zo strany súdu na zistený skutkový stav je neudržateľná a zásadne popiera ich účel a význam, je ústavne nesúladná, svojvoľná a bez presvedčivého, racionálneho a logického odôvodnenia, (vi) dokumentuje nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a zároveň tak znamená aj porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva a (vii) odníma žalobcovi možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci využitia opravného prostriedku, čím v konečnom dôsledku porušuje právo žalobcu na spravodlivý súdny proces.

33 Dovolateľ poukázal na viacero nálezov ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 345/2009, sp. zn. IV. ÚS 196/2014, sp. zn. I. ÚS 33/2012, sp. zn. III. ÚS 314/2018) a rozhodnutí NS SR (sp. zn. 7Cdo/126/2018, sp. zn. 4Cdo/46/2019, sp. zn. 2Cdo/127/2018, sp. zn. 3Obdo/72/2016, sp. zn. 3Obdo/72/2019 a sp. zn. 3Obdo/64/2019), z ktorých vyplýva, že ak všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nedá odpovede na zásadné otázky, podstatné pre rozhodnutie vo veci a nevysporiada sa so zásadnou argumentáciou sporovej strany, takéto rozhodnutie je nezlučiteľné s ústavne garantovaným právom na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. s právom na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“). Rovnako v prípade, ak odvolací súd nedá odpovede na zásadné otázky, podstatné pre rozhodnutie vo veci a nevysporiada sa so základnou argumentáciou odvolateľa, je naplnený dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

34 Dovolateľ uviedol, že v konaní pred súdmi nižšej inštancie poukazoval na to, že primárne je potrebné posúdiť povahu záväzkovo-právneho vzťahu založeného Zmluvou o dodávke a doplatku 2015 zo dňa 09.12.2014 a v tejto súvislosti aj charakter právnej úpravy, ktorá dopadá na reguláciu jednotlivých podmienok a foriem podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a vo väzbe na takéto posúdenie následne posúdiť otázku platnosti tejto zmluvy a z nej vyplývajúcich právnych účinkov. Žalované nároky sú nárokmi založenými zmluvou, ktorá má súkromnoprávnu povahu, a preto aj ňou založený zmluvný vzťah má súkromnoprávnu povahu, a to aj vtedy, ak sa týka poskytovania podpory podľa zákona č. 309/2009 Z. z. Rovnako aj sankcia predpokladaná v ustanovení 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. má súkromnoprávnu povahu.

35 V prejednávacom prípade bolo preto kľúčové, že po uplynutí termínu (15.08.2014), v ktorom bol dodávateľ povinný splniť si povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. pre rok 2015 voči žalovanému 1/: (i) práve žalovaný 1/ navrhol dňa 10.10.2014 dovolateľovi, aby tento s ním a so žalovaným 2/ (konajúcim z poverenia žalovaného 1/) uzavrel zmluvu o dodávke a doplatku 2015 s účinnosťou od 01.01.2015, (ii) zmluva o dodávke elektriny bola uzavretá dňa 09.12.2014 s účinnosťou od 01.01.2015, (iii) žalovaný 1/ zaslal riadne podpísanú zmluvu dovolateľovi dňa 10.12.2014 spolu so sprievodným listom z rovnakého dňa, v ktorom inštruoval dovolateľa k fakturácii podľa tejto zmluvy

práve pre rok 2015 a (iv) ani jeden zo žalovaných v tom čase v súvislosti s uvedeným nenaznačil, že by na ich strane existovala akákoľvek pochybnosť o splnení povinnosti dovolateľa podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z.

36 Zmluva o dodávke a doplatku 2015 bola uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obch. zák., preto mala byť súdom interpretovaná podľa pravidiel uvedených v § 266 Obch. zák., na čo dovolateľ po celý čas poukazoval, avšak sudy nižšej inštancie to úplne ignorovali bez akéhokoľvek odôvodnenia.

37 Podľa názoru dovolateľa, práve toto sú relevantné právne otázky, ktoré mali byť v priebehu konania pred súdmi nižšej inštancie skúmané a vyžadovali si osobitnú odpoveď v odôvodnení ich rozhodnutí, pričom práve vyriešenie týchto otázok určuje výsledok sporu a vedie k presne opačnému výsledku, než k akému dospeli obidva sudy nižšej inštancie.

38 Záver a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, potvrdené odvolacím súdom o tom, že sankcia podľa § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. vyplýva priamo zo zákona, a preto dovolateľovi nevznikli žalované nároky, sú rozporné, arbitrárne a neposkytujú náležitú odpoveď na argumentáciu dovolateľa o absencii kogentnej povahy uvedeného ustanovenia, najmä vzhľadom k predmetu a účelu zákona č. 309/2009 Z. z. Aj z nálezu ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 50/2015 vyplýva, že ex lege následok bol spojený iba s ustanovením § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. v jeho znení účinnom pred 01.01.2014. Účinok podľa tohto ustanovenia v jeho znení od 01.01.2014 má však už inú povahu - povahu súkromnoprávnej sankcie.

39 V konaní pred súdmi nižšej inštancie došlo podľa mienky dovolateľa k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko súd prvej inštancie a odvolací súd pri svojom rozhodovaní nesporne konštatovali existenciu zmluvy o dodávke elektriny zo dňa 09.12.2014 (s účinnosťou od 01.01.2015), avšak nezaoberali sa namietanou otázkou absencie kogentnej povahy ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. a ani nekonštatovali a neodôvodnili neplatnosť alebo neúčinnosť uvedenej zmluvy, ktorá jedine by mohla byť dôvodom odopretia žalovaných zmluvných nárokov. Odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšej inštancie sa tak stáva vnútorne rozporným, nejasným a nezrozumiteľným v kľúčovej otázke.

40 Dovolateľ nesúhlasil ani so záverom, že rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 10Cb/287/2014 rieši iný právny problém a pre tento prípad nemá právny význam. Takýto záver odvolacieho súdu považuje za nesprávny a svojvoľný, ale najmä za absolútne neodôvodnený, keďže odvolací súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil ním tvrdenú irelevantnosť spomenutého rozsudku. Podľa názoru dovolateľa, rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 10Cb/287/2014 sa priamo týka podstaty sporu prejednávaneho pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom, t. j. toho, či má prednosť uzavretá súkromnoprávna zmluva alebo či takáto zmluva je prípadne neplatná alebo neúčinná pre údajné nesplnenie podmienky podpory, ktorá mala byť splnená ešte pred uzavretím zmluvy, pričom prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy o takomto nesplnení musel vedieť a aj vedel.

41 Za rozporuplné a argumentačne nepodložené dovolateľ označil odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch inštancií, podľa ktorých do 01.01.2015 neexistoval záväzok žalovaného 1/ poskytovať dovolateľovi podporu pre rok 2015. Namietal, že takýto záväzok existoval už zo zmluvy o dodávke a doplatku 2011 (uzavretej na dobu neurčitú) a naviac, žalovaný 1/ počas jej platnosti a účinnosti aj uznal, že existuje takýto jeho záväzok poskytovať dovolateľovi uplatnenú podporu práve pre rok 2015.

42 Podľa názoru dovolateľa, sprievodný list žalovaného 1/ zo dňa 10.10.2014 spolu s návrhom zmluvy o dodávke elektriny, ako aj následne uzavretá zmluva zo dňa 09.12.2014 a sprievodný list žalovaného 1/ zo dňa 10.12.2014 predstavujú uznanie záväzku. V predmetnom spore je dôležité, že zákon č. 309/2009 Z. z. za stanovených podmienok stanovuje povinnú podporu výroby elektriny o. i. formou odberu elektriny za cenu na straty a formou doplatku za vyrobenú elektrinu a zákonnú kontraktačnú povinnosť žalovaného 1/ ohľadne podpory formou odberu elektriny za cenu na straty. Táto podpora je stanovená v zmysle § 3 ods. 6 zákona č. 309/2009 Z. z. na dobu 15 rokov od uvedenia zariadenia na výrobu elektriny do prevádzky (zariadenie dovolateľa na výrobu elektriny bolo uvedené do prevádzky dňa 26.04.2011). Zmluva o dodávke a doplatku 2015 nadobudla účinnosť dňom 01.01.2015 a zároveň nahradila zmluvu o dodávke a doplatku 2011. Žalovaný 1/ počas platnosti a účinnosti zmluvy o dodávke a doplatku 2011 a po 15.08.2014 v liste zo dňa 10.10.2014 (ku ktorému bol pripojený návrh zmluvy s účinnosťou od 01.01.2015) jasne uviedol, že prijal rozhodnutie, že činnosť výkupu elektriny na účely pokrytia strát deleguje podľa zákona č. 309/2009 Z. z. na žalovaného 2/, pričom vyplácanie doplatku ostane naďalej v jeho zodpovednosti a zároveň uviedol, že naďalej garantuje dovolateľovi vykúpenie

všetkej ním dodanej elektriny za cenu na straty. Teda, žalovaný 1/ uvedenými listinami potvrdil svoj existujúci záväzok podľa zmluvy o dodávke a doplatku 2011 práve pre rok 2015.

43 Napriek podrobnej argumentácii dovolateľa pred súdmi nižšej inštancie smerom k uznaniu záväzku, súdy toto ignorovali a neposkytli špecifickú, zrozumiteľnú, jasnú a neprotirečivú odpoveď na túto otázku, ktorá má však zásadný význam pre ich postup z pohľadu dokazovania a rozloženia dôkazného bremena strán sporu.

44 Dovolateľ ďalej vytýkal súdom oboch inštancií, že ignorovali obsah svedeckej výpovede Q. G. s poukazom na to, že je manželkou konateľa a spoločníka žalobcu, a preto mali pochybnosť o vierohodnosti jej výpovede, ako aj obsah svedeckej výpovede p. V., pracovníčky podateľne vo vzťahu k zaevidovaniu zásielky, pričom práve uvedená svedkyňa potvrdila, že ak do podateľne došla zásielka, v ktorej bola faktúra a ešte aj iné písomnosti, podateľňa zaevidovala iba príjem faktúry. Dovolateľ namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal so žiadnym konkrétnym argumentom, ktorý žalobca uviedol v odvolaní a nevyhodnotil námietku proti postupu súdu prvej inštancie, ktorý nehodnotil všetky vykonané dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, ale striktne iba každý jednotlivu a navyiac aj vo veľmi obmedzenej miere, selektívne a jednostranne.

45 Dovolateľ tiež namietal, že odvolací súd sa nezaoberal jeho námietkou v odvolaní vo vzťahu k § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z., prostredníctvom ktorého bola riešená otázka stretu právnej úpravy zákona pred a po 01.01.2014. Podľa názoru dovolateľa, prechodné ustanovenie zákona č. 309/2009 Z. z. (§ 18e ods. 1) je aplikovateľné aj na jeho prípad, pričom sankcia podľa § 4 ods. 3 zákona (v jeho znení od 01.01.2014) sa v jeho prípade nemá aplikovať. Pojem „podmienky podpory“, použitý v prechodnom ustanovení, je širší, ako sú podmienky podľa § 3 zákona č. 309/2009 Z. z. Podmienkami podpory sa nemyslia (len) podmienky získania podpory podľa § 3 zákona č. 309/2009 Z. z., ale práve aj podmienky vyplývajúce z § 4, kde sú vymedzené práva a povinnosti výrobcu elektriny a zákonné dôsledky splnenia alebo nespĺnenia niektorých povinností výrobcu elektriny vo väzbe na existenciu a trvanie práva na podporu. Vo vzťahu k právnej úprave zákona č. 309/2009 Z. z. (účinné od 01.01.2014) bolo potrebné zohľadniť to, že povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. existovala aj pred 01.01.2014, avšak jej nespĺnenie nebolo sankcionované podľa § 4 ods. 3 (stratou, resp. neexistenciou práva na podporu pre ten-ktorý rok). Podľa dovtedajšej právnej úpravy podliehali sankcii podľa § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. iba situácie porušenia povinností podľa § 4 ods. 2 písm. a/ a písm. b/. S účinnosťou od 01.01.2014 sa rozšírila hypotéza uvedenej právnej normy aj o situácie porušenia povinností podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. Sankcia podľa § 4 ods. 3 sa na jednej strane rozšírila tak, že postihovala navyiac aj podporu formou doplatku a na druhej strane sa formulačne (avšak bez materiálnej zmeny podstaty) pozmenila z jej znenia „výrobca právo nemá“ na „výrobca si právo nemôže uplatniť“.

46 Splnenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. nebolo do 01.01.2014 podmienkou podpory (práva na podporu) pre zariadenia dovolateľa na výrobu elektriny. S účinnosťou od 01.01.2014 sa predmetná právna norma zmenila neštandardným spôsobom, pričom táto zmena spočívala v tom, že hypotéza právnej normy (obsiahnutá v § 4 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. v jeho dovtedajšom znení) sa rozšírila v tom, že poňala aj nespĺnenie dovtedy existujúcej (avšak nesankcionovanej) povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. Ak by nedošlo aj k zmene sankcie predmetnej právnej normy (vyjadrenej v § 4 ods. 3 zákona), nemohla by ani len teoreticky vzniknúť rozumná pochybnosť o tom, že rozšírenie spomenutej hypotézy sa vzhľadom na ustanovenie § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. od 01.01.2014 vôbec nedotýka tých zariadení na výrobu elektriny, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 01.01.2014 (vzhľadom k neprípustnej retroaktívite).

47 K prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP dovolateľ uviedol, že podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie) záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené. Súdy nižšej inštancie tieto otázky nesprávne právne posúdili a zároveň na takomto nesprávnom posúdení otázok aj v podstatnej miere založili svoje rozhodnutia, pričom posúdenie uvedených otázok bolo pre obidve rozhodnutia kľúčové.

48 Prvou otázkou je, či ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. v jeho znení účinnom od 01.01.2014 má kogentnú alebo iba dispozitívnu povahu. Práve táto otázka priamo určuje posúdenie, či zmluva o dodávke elektriny je platná a účinná pre rok 2015, ak bola uzavretá dňa 09.12.2014 (po

15.08.2014 s účinnosťou od 01.01.2015), a teda či žalované nároky dovolateľa sú dôvodné. Na riešení tejto otázky je založené napadnuté rozhodnutie, ktoré uvedenému ustanoveniu pripisuje účinky, ktoré sú spojené iba s kogentnými ustanoveniami zákona. Dovolateľ považuje vyriešenie uvedenej právnej otázky za nesprávne, pretože má za to, že uvedené ustanovenie nemá kogentnú povahu.

49 Druhou otázkou je, či vzhľadom na § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. možno ustanovenie § 4 ods. 3 zákona v jeho znení účinnom od 01.01.2014 aplikovať na zariadenie výrobcu elektriny s právom na podporu podľa zákona č. 309/2009 Z. z. (dovolateľa), uvedené do prevádzky pred 01.01.2014, ak by si takýto výrobca nesplnil povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z.

50 Správne právne posúdenie povahy ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. vyžaduje zohľadnenie predmetu a účelu právnej úpravy danej citovaným zákonom. Predmetom právnej úpravy podľa zákona č. 309/2009 Z. z. je iba stanovenie spôsobu a podmienok povinnej a nárokovateľnej podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie. Táto právna úprava reguluje iba povinnú nárokovateľnú podporu, ktorej náklady sú zohľadňované jej poskytovateľovi (prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy) v rámci cenovej regulácie pred ÚRSO. Táto právna úprava zároveň ale nezasahuje do zmluvnej autonómie súkromno-právnych subjektov (výrobcu elektriny z obnoviteľných zdrojov a prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy) mimo uvedenej sféry. To znamená, že založenie (inak) platného záväzku k podpore výroby elektriny, ktorý sa odkláňa od § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z., nie je v rozpore s predmetom a účelom tohto zákona, nespôsobuje neplatnosť takéhoto záväzku a spôsobuje iba to, že náklady na takúto podporu nebudú v rámci cenovej regulácie zohľadnené a kompenzované jej poskytovateľovi (prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy).

51 K nesprávnej aplikácii § 4 ods. 3 v spojení s § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. dovolateľ uviedol, že mu je známa existencia uznesenia NS SR sp. zn. 2Obdo/18/2018 z 27.08.2019, avšak uvedené uznesenie nerieši ním nastolené otázky, pretože v odôvodnení podáva iba popis názoru súdov nižšej inštancie na uvedenú otázku v rámci sumarizácie obsahu ich rozhodnutí.

52 K prípustnosti dovolania z pohľadu § 422 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ uviedol, že výška žalovaných nárokov je irelevantná z pohľadu prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP. Prípustnosť dovolania proti napadnutému rozhodnutiu ohľadne nároku voči žalovanému 2/ z pohľadu § 421 v spojení s § 422 CSP by bolo možné posudzovať samostatne iba vtedy, ak by išlo o dielčí nárok so samostatným skutkovým, resp. právnym základom. Nároky uplatnené dovolateľom proti žalovanému 1/ a žalovanému 2/ vyplývajú z jednej a tej istej zmluvy o dodávke elektriny, ktorá konštruuje nároky voči obom žalovaným kumulatívne a ich podstatou je rovnaký skutkový základ.

53 K dovolaniu žalobcu sa žalovaný 2/ písomne nevyjadril.

54 K dovolaniu žalobcu zaslal písomné vyjadrenie žalovaný 1/ s návrhom, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol, resp. ak by ho považoval za prípustné, aby ho ako nedôvodné zamietol a zároveň žalobcu zaviazal k náhrade trov dovolacieho konania v prospech žalovaného 1/ v rozsahu 100%.

55 K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP uviedol, že tento nie je daný, pretože súdy oboch inštancií sa vo svojich rozsudkoch so všetkými argumentmi dôležitými pre správny právny záver a rozhodnutie vo veci samej riadne a v dostačujúcom rozsahu vysporiadali, a teda nebolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/26/2017, z ktorého vyplýva, že „postupom súdu“ nemôže byť rozhodnutie súdu - finálny meritórny produkt prejednávania vecí v civilnom sporovom konaní a teda ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie, úlohou ktorého je vysvetliť dôvody, so zreteľom, na ktoré súd rozhodol. V zmysle stanoviska NS SR R 2/2016 (ktoré je aktuálne aj vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP) nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku a týka sa výlučne celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, napríklad, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie.

56 Odvolací súd predmet sporu správne zadefinoval a správne naň aplikoval dotknuté právne normy § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. a § 4 ods. 3 citovaného zákona. Konajúce súdy sa zaoberali skúmaním existencie všetkých relevantných skutočností, ktoré predpokladá hypotéza právnej normy - § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. a na ňu nadväzujúca právna norma - § 4 ods. 3 zákona č.

309/2009 Z. z.

57 K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP žalovaný 1/ uviedol, že podľa jeho názoru dovolateľom nastolená otázka posúdenia dispozitívnej, resp. kogentnej povahy ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. nie je otázkou, na ktorej bolo založené rozhodnutie odvolacieho súdu, a teda nejde o právnu otázku, ktorá by mala pre spor dôležitý, resp. zásadný právny význam. Ak by aj všeobecné súdy dospeli k záveru o dispozitívnej povahe ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z., takéto právne posúdenie by nemalo žiaden vplyv na výsledok sporu. Zmluva o dodávke elektriny, uzavretá medzi stranami sporu, na ktorú žalobca vo svojom dovolaní poukazuje, neobsahuje žiadne odchylné dojednanie, ktoré by vylučovalo aplikáciu sankcie v § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z.

58 Ohľadne druhej dovolacej otázky - či vzhľadom na § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. možno § 4 ods. 3 citovaného zákona aplikovať na zariadenie výrobcu uvedené do prevádzky pred 01.01.2014 - nie je zrejmé, či tento uplatňuje dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/ alebo písm. c/ CSP, a teda tento dôvod prípustnosti dovolania je nedostatočne vymedzený. Uvedená dovolacia otázka však už bola predmetom posudzovania zo strany ÚS SR v jeho náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015, ako aj v uzneseniach NS SR sp. zn. 2Obdo/18/2018, sp. zn. 3Obdo/72/2019 a sp. zn. 3Obdo/119/2019.

59 Podstatou rozhodnutia sporu pred súdmi nižšej inštancie bolo posúdenie základnej otázky, a to, či si žalobca voči žalovanému 1/ riadne a včas splnil oznamovaciu povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. Súdy oboch inštancií správne identifikovali kľúčovú právnu otázku, ktorej vyriešením sa aj náležite zaoberali, pričom žalobcovi sa v konaní pred súdom prvej a druhej inštancie nepodarilo preukázať, že by zákonom predpokladané oznámenia boli žalovanému 1/ doručené.

60 Potenciálna požiadavka súdu, aby žalovaný 1/ preukázal, že zo strany žalobcu mu oznámenie o uplatnení podpory na nasledujúci kalendárny rok spolu s oznámením o predpokladanom množstve dodania elektrickej energie, nebolo v poštovej obálke spolu s faktúrou doručené, je z povahy veci nespĺniteľná, pretože nemožno preukázať negatívnu skutočnosť. Žalovaný 1/ nemá možnosť, ako preukázať negatívne tvrdenie, že mu dokument, na ktorý žalobca poukazuje, nebol doručený, keďže v dotknutom období žiaden dokument so žalobcom uvádzaným obsahom neobdržal. K námietke ohľadne hodnotenia vykonaných dôkazov žalovaný 1/ uviedol, že otázka dokazovania nie je dôvodom prípustnosti dovolania v zmysle CSP a ani v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keďže dovolací súd nie je skutkovým súdom a tento je viazaný skutkovým stavom tak, ako bol zistený súdmi nižšej inštancie.

61 Zotrval na svojom stanovisku, že predmet sporu posudzovaný Okresným súdom Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10Cb/287/2014 sa netýka otázky splnenia zákonom stanovenej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. Za nesprávny a mylný považuje aj názor dovolateľa, podľa ktorého by mala zmluva o dodávke elektriny predstavovať uznanie záväzku. O nesprávnosti existencie uznania záväzku na strane žalovaného 1/ vypovedá aj tá skutočnosť, že záväzok žalovaného 1/ na úhradu doplatku priznaného žalobcovi príslušným cenovým rozhodnutím ÚRSO, na ktorý žalobcovi vznikne v príslušných kalendárnych rokoch nárok, mohol najskôr vzniknúť zo zmluvy o dodávke elektriny, účinnej od 01.01.2015. Samotné uzavretie zmluvy nemohlo predstavovať uznanie záväzku, nakoľko tento v čase jej uzavretia, ešte neexistoval.

62 K aplikácii prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. žalovaný 1/ uviedol, že cieľom prechodného ustanovenia bolo zakotviť nemennosť podmienok vzniku práva na podporu pre subjekty, ktorých zariadenia boli uvedené do prevádzky pred 01.01.2014 z dôvodu zachovania právnej istoty, stability, ochrany už nadobudnutých práv a dodržania zásady zákazu retroaktivity. Novelou zákona č. 309/2009 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2014 došlo len k zmene, resp. rozšíreniu právnych následkov nesplnenia niektorých zákonom stanovených povinností zo strany tých výrobcov, ktorí majú priznané právo na podporu, pričom povinnosti, ktorých sa novela týka, nie sú pre žalobcu nové a tieto boli žalobcovi riadne známe už pred nadobudnutím účinnosti predmetnej novely. Posudzovaním účinkov novely, vrátane § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z., sa zaoberal aj ÚS SR vo svojom náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015, pričom dospel k záveru, že sa jedná o nepravú retroaktivitu.

63 Zákom vyjadrená sankcia v § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. sa jednoznačne vyznačuje svojou kogentnosťou. Normatívne znenie a formulácia zákonného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. neposkytuje žalobcovi možnosť voľby plnenia, resp. neplnenia zákonom stanovenej povinnosti a rovnako ani § 4 ods. 3 citovaného zákona neposkytuje žalovaným možnosť voľby, či v

případe nesplnenia povinností žalobcom pripustia vznik zákonom predpokladaného následku alebo nie. O imperatívnosti právnej normy - § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. svedčí aj jeho obsahová previazanosť na § 4 ods. 2 písm. c/ citovaného zákona, ktoré taktiež výslovne ukladá povinnosť výrobcom elektriny vykonať oznamovacie úkony voči ÚRSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy pod sankciou nemožnosti uplatnenia podpory na nasledujúci kalendárny rok. K strate nároku žalobcu na uplatnenie si podpory v zmysle § 3 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. došlo výlučne z dôvodu nesplnenia zákonnej povinnosti zo strany žalobcu.

64 K vyjadreniu žalovaného 1/ zaslal žalobca vyjadrenie (repliku), v ktorom nesúhlasil s tvrdením žalovaného 1/, že v predmetnej veci nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP s poukazom na to, že nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezakladá bez ďalšieho jeho zmätočnosť a prípustnosť dovolania. Uviedol, že v dovolaní poukázal na viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, ako aj ÚS SR, ktoré jednoznačne potvrdzujú, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivý proces.

65 K uzneseniam NS SR sp. zn. 3Obdo/72/2019 a sp. zn. 3Obdo/116/2019 (na ktoré odkázal žalovaný 1/ vo vyjadrení) uviedol, že ak by mala byť relevantná námietka žalovaného 1/ o neprípustnosti dovolania v predmetnej veci podľa § 420 písm. f/ CSP, potom by nebolo možné, aby uspeli dovolania vo veciach vedených pred dovolacím súdom pod sp. zn. 3Obdo/72/2019 a sp. zn. 3Obdo/116/2019, ktoré boli posúdené ako prípustné práve z dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP.

66 K povahe žalovaných nárokov dovolateľ uviedol, že pre správne právne posúdenie veci je potrebné primárne posúdiť povahu záväzkovo-právneho vzťahu pre rok 2015, založeného zmluvou o dodávke elektriny zo dňa 09.12.2014 (s účinnosťou od 01.01.2015), uzavretie ktorej navrhli samotní žalovaní a v tejto súvislosti posúdiť aj charakter právnej úpravy podľa zákona č. 309/2009 Z. z. a vo väzbe na takéto posúdenie následne vyriešiť otázku platnosti zmluvy o dodávke elektriny pre rok 2015, čo súdy nižšej inštancie bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia úplne ignorovali. Ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. nemôže mať kogentnú povahu, t. j. nezakazuje, aby bola zmluvne dohodnutá a poskytnutá podpora pre rok, ohľadne ktorého by aj prípadne nedošlo k splneniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. Počas platnosti a účinnosti zmluvy o dodávke a doplatku 2011 mu žalovaní zaslali sprievodný list zo dňa 10.10.2014 s návrhom zmluvy o dodávke elektriny s navrhnutou účinnosťou od 01.01.2015, pričom táto zmluva bola v navrhovanom znení aj uzavretá dňa 09.12.2014. Jej podpísanú verziu obdržal spolu so sprievodným listom žalovaného 1/ zo dňa 10.12.2014, obsahujúcim aj inštrukciu k fakturácii pre rok 2015. Ani jeden zo žalovaných nevyjadril žiadnu námietku alebo výhradu, že by predmetná oznamovacia povinnosť dovolateľa pre rok 2015 nebola splnená, alebo že by zmluva nemala byť účinná aj pre rok 2015. Uvedené podľa názoru dovolateľa predstavuje uznanie záväzku v zmysle § 323 Obch. zák.

67 K negatívnej dôkaznej teórii dovolateľ uviedol, že súčasná procesnoprávna veda a aj prax má za to, že táto teória je prekonaná, resp. ju nemožno prijímať všeobecne, pretože v praxi môžu nastať prípady, keď je možné preukazovať aj negatívne skutočnosti, a preto jej uplatňovanie nemôže byť bezbrehé. V tomto smere poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 3108/2010 a sp. zn. 22Cdo 1479/2017.

68 Dovolateľ nesúhlasil s námietkami žalovaného 1/, že dovolací dôvod nie je v dovolaní dostatočne vymedzený. Poukázal na to, že vo vzťahu k nastolenej právnej otázke ohľadne aplikovateľnosti § 4 ods. 3 v spojení s § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. v dovolaní splnil zákonné kritériá, vrátane uvedenia dôvodu, z ktorého vyvodzuje prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia kľúčových právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené, pričom oba súdy nižšej inštancie tieto otázky nesprávne právne posúdili.

69 K nálezu ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 50/2015 dovolateľ uviedol, že podľa neho ÚS SR neriešil ním nastolenú právnu otázku, pretože nález neuvádza ustanovenie § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. Odkaz žalovaného 1/ na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018 považuje dovolateľ za nesprávny, nakoľko v tomto dovolacom konaní bolo rozhodované o dovolaní žalovaného 2/, ktoré podal výlučne podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom namietanou otázkou právneho posúdenia (ktorá nebola dovtedy dovolacím súdom vyriešená) bola iba povaha lehoty „k 15. augustu“, obsiahnutá v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. Súc viazaný rozsahom dovolania a dovolacími dôvodmi (§ 439 a 440 CSP) dovolací súd o inom nerozhodoval a v relevantnej časti svojho odôvodnenia ani len

nespomenul ustanovenie § 18e zákona č. 309/2009 Z. z.

70 V ostatnej časti dovolateľ vo svojom vyjadrení zopakoval tie argumenty, ktoré podrobne uviedol už vo svojom dovolaní.

71 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 SP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

72 Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

73 Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

74 Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania primárne vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, namietajúc nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nezaoberal podstatnými námietkami žalobcu, ktoré uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, čo považoval za porušenie práva na spravodlivý proces.

75 Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a podobne.

76 Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho konania, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

77 Dovolací súd poukazuje na nález ÚS SR sp. zn. III ÚS 314/2018 z 13.11.2018, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení pod č. 47/2018, ktorého právna veta znie: „Odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku“. V bode 35 odôvodnenia predmetného nálezu ÚS SR konštatoval: „...absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa článku 46 ods. 1 ústavy, i práva podľa článku 6 ods. 1 dohovoru“.

78 Dovolací súd ďalej poukazuje aj na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21.01.2021. V bodoch 38 a 39 odôvodnenia nálezu ÚS SR uviedol: „Pod pojmom procesný postup je podľa názoru ústavného súdu potrebné rozumieť nielen faktický postup súdu, teda to, ako sa spor vedie, ale napr. aj postup súdu pri vykonávaní alebo hodnotení dôkazov (IV. ÚS 557/2020), ktorý má v konečnom dôsledku svoj odraz aj v samotnom odôvodnení rozhodnutia súdu. V zmysle judikatúry ESLP aj kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Súdne rozhodnutie preto musí byť považované za súčasť procesného postupu súdu“.

79 Pokiaľ ide o zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR zo dňa 3. decembra 2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (R 2/2016), ÚS SR vo svojich novších rozhodnutiach zdôrazňuje, že aktuálnosť predmetného stanoviska po nadobudnutí účinnosti CSP je potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale, naopak, sprísnilo (IV. ÚS 314/2020).

80 Požiadavka riadneho odôvodnenia sa vzťahuje na každé súdne rozhodnutie, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o opravnom (riadnom alebo mimoriadnom) prostriedku. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonné náležitosti, ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu na spravodlivý proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov.

81 Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí spĺňať určité obsahové požiadavky vymedzené ustanovením § 393 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal, ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté.

82 Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

83 Podľa ustanovenia § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

84 Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu. Aj odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preukázané len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podal zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil/nepodriadil zistený skutkový stav. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP môže v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, avšak aj v takom prípade je v zmysle § 387 ods. 3 CSP povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať sa s kľúčovými tvrdeniami a argumentmi, uvedenými v odvolaní (sp. zn. III. ÚS 314/2018, sp. zn. II. ÚS 120/2020).

85 Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavkám zákona, konkrétne ustanoveniu druhej vety § 387 ods. 3 CSP, podľa ktorej odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

86 Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca pomerne rozsiahle odvolanie (41 strán), ktoré odôvodnil tým, že mu súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), že konanie pred súdom prvej inštancie, v ktorom bol napadnutý rozsudok vydaný, má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP), že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP), ďalej

že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a tiež, že napadnutý rozsudok vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Argumentáciu odvolateľa k jednotlivým uplatneným odvolacím dôvodom dovolací súd zhrnul v bodoch 12 až 17 odôvodnenia tohto rozhodnutia a vzhľadom na jej rozsiahlosť nepovažoval za účelné ju opätovne uvádzať.

87 Odvolací súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, t. j. preto, že ho považoval za vecne správne, pričom zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP. V bodoch 46, 47, 48, 49 a 50 odôvodnenia len všeobecným spôsobom, t. j. bez vzťahu ku konkrétnym odvolacím námietkam, interpretoval ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP, keď len vo všeobecnosti uviedol, čo sa považuje za ten-ktorý odvolací dôvod. Vysporiadanie sa odvolacieho súdu s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, ktoré vyžaduje ustanovenie § 387 ods. 3, posledná veta CSP, sa v posudzovanom prípade obmedzilo len na konštatovanie, že odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu, vrátane preskúmania napadnutého rozsudku, dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 CSP, na základe týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov a tieto aj správne vyložil, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Konštatoval, že § 3 zákona č. 309/2009 Z. z. upravuje spôsob a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 citovaného zákona určuje práva a povinnosti výrobcu elektriny, ktoré musí splniť na to, aby mal zabezpečenú podporu výroby a „vychádzajúc z ust. § 18e cit. Zák., novela účinná od 01.01.2014, ktorá zaviedla povinnosť oznámiť aj predpokladanú dodávku elektriny k 15. augustu platí aj na tento prípad, i keď zariadenie bolo uvedené do prevádzky pred týmto dátumom“. Žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanému oznámil predpokladané množstvo dodávky elektriny na rok 2015, a to do 15. augusta 2014. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy hodnotil v súlade s § 191 CSP, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Týka sa to tak výpovede svedkyne Mgr. Q. G., ktorá je manželkou konateľa a spoločníkom žalobcu, ale aj ostatných dôkazov. Za danej situácie by vykonanie dôkazov, navrhnutých žalobcom, nemohlo priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Za splnenie povinnosti nemožno považovať e-mailovú komunikáciu z 30.01.2014, ani uzavretie zmluvy o dodávke elektriny s účinnosťou od 01.01.2015 tomu nenasvedčuje. Návrh zmluvy o dodávke a doplatku 2015, sprievodný list žalovaného z 10.10.2014, ako aj uzavretie zmluvy a sprievodný list žalovaného z 10.12.2014 v žiadanom prípade nemožno považovať za uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 Obch. zák., pretože toto ustanovenie vyžaduje existenciu záväzku v čase uznania. Nemôže ísť o záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti (body 51, 55, 56, 59, 60, 61, 62). Takéto „vysporiadanie sa“ odvolacieho súdu s relevantnými odvolacími námietkami je už na prvý pohľad nepostačujúce.

88 K vyššie uvedenému dovolací súd uvádza, že žalobca v rozsiahlom odvolaní konkrétnymi argumentami spochybňoval správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie, namietal nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, nesprávne právne posúdenie veci, ako aj nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal s jeho argumentáciou, ktorú uplatnil v konaní pred týmto súdom. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ani ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, t. j. aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napríklad Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, č. 18390/91; Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, č. 21522/93; Higgins a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, č. 20124/92). Niekoľko stručných konštatovaní odvolacieho súdu v bodoch 51 až 62 odôvodnenia takou špecifickou odpoveďou odvolacieho súdu na relevantné argumenty odvolateľa rozhodne nie je.

89 Keďže odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal podstatnými tvrdeniami a argumentmi žalobcu, ktoré uviedol v odvolaní, zásadným spôsobom porušil kogentné ustanovenie § 387 ods. 3 CSP, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva žalobcu na riadne odôvodnenie rozsudku, a teda

aj k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces, vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo v posudzovanom prípade zakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade je daná prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd preto zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

90 Vzhľadom na zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP dovolací súd sa už ďalej nezaoberal skúmaním prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP, keďže preskúmanie právneho posúdenia veci odvolacím súdom nie je ani možné, nakoľko odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré je predmetom dovolacieho prieskumu) neobsahuje právne relevantné závery vo väzbe na podstatné odvolacie námietky žalobcu, a teda je v tomto smere nedostatočné, nezrozumiteľné a tým aj nepreskúmateľne zo strany dovolacieho súdu.

91 O trovách dovolacieho konania rozhodne v ďalšom konaní odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

92 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.